

כבקרת רועה עדרו כו' כן אבקר את צאני. ואומרים זה כפיט כר"ה והיינו לפי שאז הוא בחינת הרועה בשושנים) וכמ"ש בבהמ"ז רוענו זוננו פרנסנו. והפ"י השני ברעיתי הוא כפשוטו לשון ריעות ואהבה כמ"ש או רעך אשר כנפשו וכתוב למען אחי ורעי וכתוב זה דודי וזה רעי. והענין כמו עד"מ למטה שהתקשרות והתחברות הנשמה עם הגוף הוא ע"י המזון שכשאוכל לחמו שמתברר האכילה במעיו בכירור אחר כירור עד שהמובחר שבמאכל נהפך לדם הנפש ועולה ללב ומהלב עולה המובחר אל המוח. וכמ"כ יובן למעלה כי הנה א"ס ב"ה אין ערוך אליו כלל וגם כל הנמצאים כלא חשיבי וכל התהוותם רק מבחינת מחשבה אחת לבד שעלה במחשבתו ית' אגא אמלוך כו' שמחשבה זו היא חיות כל העולמות ולפי שמחשבה זו הוא להיות בחי' מל' ע"כ נאמר אחת היא יונתי כו' וזהו סוף מעשה במחשבה תחלה. ועד"ז כל אורך זמן של חורבן בהמ"ק נחשב ממש כרגע אחד אצלו ית' כמ"ש הסתרתני פני רגע ממך כו', ואי לזאת הרי מחשבה זו האחת מצצום גדול ועצום מאד הוא אצלו ית' ובתחלת הבריאה ה' זה בחסד חנם, ועכשיו צריכים להמשיכו ולעשות רצון אצלו ית' להתלבש במחשבה זו והכח הזה בנש"י לפי שעלו במחשבה וזהו ענין ישראל מפרנסין שממשיכים גילוי אור א"ס במחשבה עילאה כמו שע"י המאכל מתחזק המוח שה"ז התחברות הנשמה עם המוח ומהמוח מתפשט ללב ולכל האברים כך הנה למעלה ממחשבה עילאה נמשך ומתפשט אח"כ בכל הט' מאמרות כו', אך הנה במה ממשיכים היינו פ"י השני דרעיתי לשון אהבה וריעות שע"י שמעוררים בחי' הרצון אליו ית' שלא להיות חפץ ורצון אחר כמ"ש מי לי בשמים ועמך לא חפצתי כו' ע"י מעוררים ג"כ רצאה"ע שישפיל א"ע להתלבש במחשבה זו:

כ והנה כתיב יפה את רעיתי כתרצה. והענין כי יש כ' בחינות ברצון. הא' הוא הרצון השורה במוחו בהעלם, שכשיתבונן המשכיל בגדולת א"ס ב"ה נולד ונתעורר הרצון במוחו ועיניו בס' ש"ב פ"ו ועדיין הוא שורה במוחו ואינו מתפשט בלבו ממש וזהו הנקרא רצון בלה"ק (וכנודע דגלגלתא נקרא רצון כמ"ש והיה על מצחו תמיד לרצון ועמ"ש בד"ה תקעו בחדש גבי רצון העליון שלמעלה מעלה מבחינת חכמה והוא מתגלה בראש השנה שהוא בחינת ראש וגלגלתא דחפאי על מוחא כו' ע"ש). והב' כשהרצון נמשך בכחי' גילוי בלב ממש אזי נק' רעותא דליבא והוא תרגום של רצון שכלה"ק כמו שהתרגום ענינו הוא פ"י הלשון הקדש וגילוייו כמארז"ל אלמלא תרגומו דהאי קרא לא ידענא מאי קאמר כו' כמ"כ הרעותא דליבא זהו הגילוי של הרצון שבמוחו כי כשמתגלה הרצון ונמשך בלב זהו גילוי יותר שהלב גשמי וקרוב לגוף יותר מהמוח כמ"ש בס"ש כ"א פ"ו, וזהו בחי' רעיתי לשון ריעות וחיבה והוא רעותא דליבא וזהו יפה את רעיתי בחי' הרעותא דליבא. כתרצה כבחי' הרצון שבמוחו והיינו כשמתחברים הב' רצונות של הלב והמוח ביחד וזהו ואהבת בכל לבבך ואהבת ב"פ אור היינו ב' רצונות הנ"ל. והנה ע"י שש"י מתעוררים במוח ולב להיות רעיתי כתרצה ע"י מעוררים כן מלמעלה גילוי רצון העליון במחשבה הא'. ונקרא רעיתי פרנסתי כמשל המאכל שגורם התפשטות והתחברות הנשמה במוח ומשם ללב ולכל האברים כך נמשך למעלה גילוי אור א"ס בחכמה ובינה תריז ריעין כו'. והנה ע"י כשנמשך האור בח"ע אזי נמשך ג"כ המשכת ח"ע ורצון העליון המלוּבש בה גם בכל נש"י והוא כמו עד"מ כשמתחזק המוח ע"י המאכל ונמשך בו חיות הנפש אזי נמשך ומתפשט מהמוח החיות לכל אברי הגוף אף גם בכחי' הרגלים שיש לו כח להגביה רגליו ומעמידו על רגליו כו' וגם בכל צער וכאב שברגל מרגיש תומ"י במוחו כו' כמ"כ למעלה כשנמשך אור א"ס להתלבש בח"ע נק' אבינו כי ח"ע נק' אבא והצדיקים נקראים בניו כמ"ש בנים אתם לה' אלקיכם והיינו כי ברא כרעא דאבוא הוא

בבחינת אני ראשון ואני אחרון בשוה תלוי בישראל עם קרובו וכמ"ש במצות אשר יעשה אותם האדם שהאדם עושה אותם למצות. כי הנה המשכיל יבין דענין הנ"ל ויקח מאבני המקום כו' שייך גם כן בתורה ומצות שהם מלוּבשים בענינים גשמיים ונקרא בחינת אבני המקום בחינת אותיות ושכ"ב י"ש כ"ב הם נובלות חכמה שלמעלה, וכדי להיות בהם בחי' גילוי הארת אור א"ס ב"ה מחכמה עילאה וגם להיות הארת אור א"ס ב"ה בחכמה (ובחסד) מבחינת כי חפץ חסד הוא [עמ"ש כד"ה לסוסי גבי כי אמרתי עולם חסד יבנה]. הנה הארתם והמשכתם הוא על ידי ישראל כמ"ש אשר יעשה אותם האדם וחי בהם וכתוב ועשיתם אתם שישראל עושים אותם להמצות כנ"ל [ועמ"ש בד"ה תורה צוה לנו משה כו'] והיינו ע"י רוח אייתי רוח. והכח הזה לישראל הוא בחינת קול והמשכה עליונה מבחינת אריה ישאג כמ"ש במ"א להיות רוח אייתי רוח, ואח"כ הקול הב' להיות המשכה באמשך רוח שיהיה הארת אור א"ס ב"ה שורה ומתגלה בת"ת ומצות בחי' אני הוי' לא שנית ולמעלה ולמטה שרין וזהו בחינת חוט המחברם וזהו כחוט השני שפתותיך ומדברך נאוה [פ"י מדברך היינו הדבור בד"ת וכמ"ש בוח"א ב' ויחי (דרימ"י ע"ב) ונקרא ג"כ אמרי שפר כו' ע"ש. אך בענין כחוט השני צ"ע דהנה איתא בזהר ויקרא (דכ"ג ב' דכ"ה סע"א וע"ב) שע"י עסק התורה נמשך עליו חוט של חסד ע"ש וכמ"ש בגמרא. והרי חוט השני משמע בחי' גבורה כמ"ש בוח"א ב' ויחי (דל"ה ב') ע"פ כי כל ביתה לבוש שנים. וע"ש (דרימ"א סע"ב) וב' בראשית (דמ"ד ב') בענין חוט השני ובלק"ת ביהושע. אך בזהר תרומה (דקל"ט א') בענין ותולעת שני לפי המק"מ שם היינו בחינת חסד וגם א"ש דקאי על עסק התורה שזהו בחי' תולעת שאין כחו אלא בפיו וכמ"ש במ"א ע"פ זאת חקת התורה כו' ושם נתבאר דהוא גבורה שבחסד כו', ועיין עוד בוח"ג ב' חקת (פ"ד א'). ואפשר משום דמלכות היא תשבע"פ שבנינה מן הגבורות. וזהו ענין דקדוקי סופרים והם ג"כ ודאי בחי' גבורה שבחסד. ולכן נקרא כחוט השני כו' ועמ"ש ע"פ שחורה אני ונאווה שע"י גבורות אלו נמשך גילוי אור א"ס ממש מה שלמעלה מבחי' שער רישיה כעמר נקא כו'. ועמ"ש במ"א ע"פ המאמר הזהר וישלח (דקע"ה ב') בפסוק כי ישרים דרכי הוי' כו' ע"ש]. והנה ע"י ביטול הנפש בתפלה בבחי' אריה ישאג והמשכת אור א"ס ב"ה למטה בבחינת דירה בתחתונים שהוא בחינת תורה ומצות אזי גם הדברים זרים ומפורדים לגמרי בבחינת עלמא דפרודא נמשכים ועולים מאליהם לאתהפכא מחשוכא לנהורא שגם עליהם נאמר ויקח מאבני המקום בחי' מקומו של עולם שנפלו בשכ"כ מבחי' לפני מלך כו'. וזהו שמתחלה נאמר נאור לחיך בתורים שהוא תשכ"כ ותשבע"פ כנ"ל. וע"י אח"כ צוארך בחרויים שצוארך בחי' הקול והמשכה מלמעלה למטה להיות בחי' עשיית נקבים בכל מיני אבנים טובות שהם האותיות המלוּבשות בגשמיות כו' ע"י ולבי חלל כו' וע"י אח"כ בחרויים להיות המשכת החוט בכל סדר ההשתלשלות מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין מברית מן הקצה אל הקצה. ועמ"ש ע"פ לבבתי כו' באחד ענק מצוארניך:

הנך יפה רעיתי הנך יפה עיניך יונים כו'. הנה ענין הכפל ב"פ הנך יפה וגו'. הוא שהא' כנגד נעשה והב' כנגד נשמע. והנה רעיתי יש בו שני פירושים ושניהם עולים בקנה אחד. האחד הוא כמארז"ל במדרש שה"ש ע"פ לסוסי כו' רעיתי מפרנסתי הן שירעו אותי בשני תמידין בכל יום. וארז"ל ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים. וכתוב רועה ישראל האזינה דהפ"י שהוא ית' רועה ומפרנס נש"י (וכמ"ש ביחזקאל (ל"ז י"ד) במרעה טוב ארעה אותם וכתוב ותשב באיתן קשתו כו' משם רועה אבן ישראל וכתוב ביחזקאל (ל"ז י"ב)

לדבקה בו ולבטל רצונך מפני רצונו ביטול במציאות, אבל יפה השני גדולה מבחינת יפה הראשון כמו שאמרו רז"ל הבא לטהר מטייעין לו הרבה שבא לטהר ולהתקדש והוא ענין המשכות המדות העליונות בחי ישראל אשר כך אתפאר, והוא בחינת ישראל דלעילא כי שרית עם אלקים כחתן יכהן פאר לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת וכנס"י היינו שמקבלת הפאר מבחי ישראל דלעילא, וזהו ענין הנך יפה השני, ועמ"ש עוד מזה ע"פ ועשו להם ציצית כו' (ועמ"ש סד"ה בהעלותך את הנרות בענין שיוורד ע"פ מדותיו דהיינו מדותיו של הקב"ה, ועמ"ש סד"ה אני ישנה גבי פתחי לי כחודה של מחט ואני אפתח לך כו' ועמ"ש בד"ה כי תצא בענין פי' יפת תואר, ומ"ש בענין ורחל היתה יפ"ת ויפת מראה בד"ה אם לא תדעי לך כו', ועמ"ש בד"ה כה תברכו בענין יאר ה' פניו אליך, ובביאור ע"פ אלה מסעי בענין תתן אמת ליעקב כו' ועמ"ש ע"פ מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים, וכ"ז הוא ענין הנך יפה שנשמע היינו בחינת יופי הנמשך מלמעלה, ועמ"ש בביאור ע"פ יונתי בענין ומראך נאוה, והנה מ"ש עיניך יונים הוא עד"מ כמו זוג יונים אחד זכר ואחת נקבה והנקבה מקבלת השפעה מהזכר כך ע"ד משל למעלה הקב"ה נמשל לחתן וכנסת ישראל נמשלה לכלה והם נקראו בחינת מקבלים מהקב"ה וכמו יונים שמסתכלים זע"ז כך מכל דבר יוכלו להסתכל ולראות שאין עוד מלבדו והוא אחד כנ"ל ולהיות ביטול במציאות עד שיהיה בטל רצונך כו'. וזהו ענין יונים כי הנה היונים הם זכר ונקבה שמסתכלים תמיד זה בזה ומתענגים בראייתם זה את זה, כך כנ"ל היא כבחי' לאסתכלא ביקרא דמלכא ומכל דבר יוכלו לראות ולהסתכל שאין עוד מלבדו. והנה כתיב כי עין בעין יראו. פי' עין הראשון הוא ההסתכלות מלמטה למעלה והב' הוא השפעה מלמעלה לראות עין בעין כדרך שבא לראות כך בא לראות וזהו עין ה' אל יראו למיחלים לחסדו כו', ועי"ז להציל ממות נפשם, דהנה כתיב רגליה יורדות מות שלפעמים יורד השפע של בחינת ממכ"ע להיכלות הקליפות וכמ"ש ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע ובחרת בחיים כו' וכמ"ש במ"א, אבל על ידי המיחלים לחסדו אזי יציל ממות נפשם, נפשם הוא בחי' ממכ"ע, שלא יהיו רגליה יורדות וכמ"ש רחצתי את רגלי ועמ"ש ע"פ והארץ הדום רגלי, ולהחיותם ברעב, דהנה כתיב כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם וגו' לחם היינו בחינת התורה. וזהו ענין הנך יפה בנעשה ולא זה בלבד הוא החיות כי על כל מוצא פי ה' הוא בחי' ההשפעה שנמשך מלמעלה דהיינו הנך יפה בנשמע ע"ד השמע לאזניך מה שאתה מוציא מפיו ואזי נק' התורה מוצא פי ה' ודברי אשר שמתו בפיו תען לשוני אמרתך וכמ"ש במ"א סד"ה להבין מ"ש ביום השע"צ, וזהו לחיותם ברעב שהחיות שלהם הוא מבחי' הרעב גופא מה שהם רעבים וצמאים אליו ית', וזהו רעבים גם צמאים נפשם בהם תתעטף פי' נפשם מבוואר למעלה. בהם תתעטף היינו כמ"ש נפשנו חתה לה' וזהו ויענך וירעיבך ויאכילך את המן כו' כי על כל מוצא כו' ועמ"ש סד"ה ויאכילך את המן, ועוד אפשר לומר בענין להחיותם ברעב שזהו ענין יוהכ"פ שנאמר בו ועניתם את נפשותיכם כי הוא למעלה מבחי' אכילה כו' כי אכילה הוא מה שמתברר המאכל ונהפך לדם ונכלל בבחינת חיצוניות הלב כמו שכל הקרבנות היו רק על מזבח החיצון, אבל פנימיות הלב הוא למעלה מבחינת אכילה וכמ"ש בד"ה ביום השמיני שלח. ועי"ז נאמר ולהחיותם ברעב כו' כנ"ל והיינו ע"י עין ה' אל יראו כו"י:

בחינת רגל ועמ"ש ע"פ והארץ הדום וכשנבלש אור א"ס ב"ה במחשבה עילאה אזי מתפשט ונמשך בבחינת רגל כמו שאנו רואים שהמחשבה נמשכת בהרגל להטותה ככל אשר תחפץ, והיינו דוקא כשנבלש אור א"ס ב"ה בח"ע אזי נק' אכינו כו' וזהו שאומרים אכינו מלכנו רוענו כו' פי' שזהו שנק' הקב"ה רועה שמפרנס הנשמות שנמשך ומאיר חכמתו ורצונו ית' בנשמות שהן בחי' רגל וכמ"ש פותח את ירך יודיך ח"ע ומשביע לכל חי רצון כו' להיות מתקרבים יחד הרצון של הקב"ה עם הרצון של הצדיקים והיו לאחדים ממש שאין להם רצון אחר זולתי מה שרוצה הקב"ה. וכמ"כ הקב"ה עושה רצון יראיו ועמ"ש בד"ה כי עמך מקור חיים בענין השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את כו' וענין מן השמים היינו כמ"ש בפ"י מפרנסים לאביהם שבשמים, (ועי"ל בענין רעיתי כתוצאה שהם ב' בחי' דח"ב הנזכר ע"פ ראה אנכי כו' נקודה בהיכליה כו' ע"ש וזהו ותשב באיתן כו'. משם דייקא רועה אבן כו' שע"י מעוררים למעלה ההמשכה בחי"ב ועי"ז אח"כ משם רועה אבן וכו' וכנ"ל (ועי"ז בפ' יחיה דרליא ע"ב). עי"ל כי אביהם שבשמים היינו אור אבא המלוכב ב"זא שנק' שמים חו"ג והיינו כי התנהגות העולמות ע"י המדות אך צריך להמשיך בהם גילוי ח"ע כמ"ש בד"ה באתי לגני, ועל כן אור המשכה זו הוא ע"י ב' הבחינות שבאדם הרצון שבמחוח והרעותא דליכא וזהו ענין יפה את רעיתי כתוצאה):

ג **והנה פי' הנך יפה רעיתי פי' כמו שלמטה בגשמיות עיקר היופי והנוי הוא בציור ומראה הכולל ג' גוונים יחד שאו הוא עיקר הנוי והתפארת והם דרך כלל ג' גוונים לבן אדום וירוק שכאשר הם נכללים יחד אזו הציור נאה ומהודר משא"כ גוון לבן לבדו או גוון אדום לבדו אין בו שלימות התפארת כ"כ (וכענין מ"ש כמראה הקשת אשר כו' וידוע דג' גווני הקשת הם חיצור סומק וירוק וע' בפ' נח דע"א ב') פי' גוון לבן שבכנ"י הוא מדת האהבה והחסד לאהבה את ה' ולדבקה בו שאהבה הוא בחי' כסף כמו נכסוף נכספתה לבית אביך שהוא גוון לבן ובמ"א נתבאר שזהו ענין האהבה הטבעית המורשת בכ"א מישראל שלפיכך נמשל לגוון לבן שהוא גוון עצמי ואינו מורכב. כך הוא ענין האהבה הנ"ל שהיא מצד עצמיות הנשמה שלמעלה משכל המושג כו', אך אחר האהבה והכוסף והתשוקה הנ"ל צריך להשפיל א"ע בבחי' שמאל דוחה בבחי' יראה ועמ"ש ע"פ השמים כסאי כו', וזהו גוון האדום שבהנשמות שהוא מבחי' גבורה והם ב' בחי' דאברהם אוהבי ופחד יצחק. וגוון שלישי הוא בחי' הירוק שהוא הממוצע בין שני גוונים ההפכיים הנ"ל, והיינו מדתו של יעקב שהיא מדת הרחמים לעורר רחמים על נפשו בראותו גדולת ה' ית' אשר לגדולתו אין חקר ויתבונן בירידת נפשו מאיגרא רמה כו' ועי"ז יכמרו רחמיו אשר רחמנות זו ממוצעת בין חו"ג, כי מה שיכמרו רחמיו ויחם לבו מאד זהו כעין בחי' גבורה כו' ומ"מ עיקרה מטה כלפי חסד ואהבה (וע' בפרס שער הגוונים ספ"ג וספ"ב). והנה מדה אחת אינו יפה כ"א כשיש כל הג' מדות ביחד שע"י יוכלו להיות מהלכים לעלות בעילוי אחר עילוי כו'. ועמ"ש בד"ה שניך כעדר הרחלים כו' ובביאור ע"פ וידעת היום גבי ונאספו שמה כל העדרים כו', וכל המדות האלו בתפלה איתנהו כי תפילות אבות תקנום שהם אברהם יצחק יעקב שהם מקור הג' מדות אלו ומפני כך כל המדות האלו חג"ת איתא בתפלות שתקנו האבות כנ"ל, וזהו ליעקב אשר פדה את אברהם כי מדת אהבה מדת אברהם בלתי מדת רחמנות שהוא מדת יעקב אינו נחשב ליפה אבל כשיש התכללות זו המדה בג' מדות אזי היא יפה ויוכלו לעלות עד אין קץ ועמ"ש סד"ה שניך כעדר הרחלים, וזהו כל המדות חג"ת אהבה ויראה ורחמנות אז הוא יפה כמו למטה במראות. והנה זה הוא היפה הראשון הוא בחי' נעשה שהוא יפה על ידי עשיה שלנו באהבה ויראה ורחמנות**

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות.
דומה דודי לצבי כו'. וצריך להבין שינוי הלשון שבהרים